

ကျွန်းကျွန်း ကျွန်းကျွန်း

မိုးဖွဲများ ပါး၍ပွားလေပြီ . . .
 (လုပ်သီးများလည်း သိပ်မကြေတော့၊
 လေငြိမ်သွားပြီလေ။
 အပြင်ကချမ်းပြီး အတွင်းက ပူနေ၏။
 ရင်တစ်ခုလုံးသည်
 မာခဲပြီးနေသည်မှာ ထင်မိသည်။

နွမ်းနယ်မှု
 ကြည့်ရအောင်

မလိခ၏မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းရေးသားချက် နောက်ဆက်တွဲပါဝင်သည်။

ISBN 9789997130358

9 789997 130358
 1,300.00 KS

နွမ်းလျအိမ်ပြန်၊ ကြည်အေး

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၇၃++ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိပ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဇေပြေဝါရီလ၊ စတုတ္ထအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၁ စိတ်ကူးချိုချို၏တတိယအကြိမ်မူ၊ (၁၉၅၃ ဇန်နဝါရီလထုတ် ဂူပထမဂူလင်းဝတ္ထုရှည်)

ရောင်းချေး ၁ ၃ ၀ ၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဖွမ်းလျအိမ်ပြန် ကြည့်အေး

တေ့တ္တေ့ကြံ့၊ ၂၀၂၀

mgyc.com

mgyc.com

အမှာ

စာရေးသူအများပင် ငယ်စဉ်က ရေးသည့်စာကို ပြန်လည် ထုတ်ဝေ သည့်အခါ ကျေနပ်အားရခြင်းထက် ရှက်ကြောက် တွန့်ဆုတ်ခြင်းက ပိုလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ပြင်ဆင်ချင်၊ ဖြည့်စွက်ချင်၊ ဖြတ်တောက် ချင် စိတ်တို့နှင့် လက်ယားလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ ၁၅ နှစ်က ရေးခဲ့သည်ကို ၃၅ နှစ်၌ အပြစ်ရှာရန် မလို မသင့်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေတို့သည် အားလုံး ၃၅ နှစ်ချည်း ရှိသည် မဟုတ်ကြပါ။ ၁၅ နှစ် အရွယ်လည်း ရှိသည် ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တွေ့ရပါသည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မ တို့ အားလုံးသည် အသက်အရွယ် သတ်မှတ်ဖို့ မလိုဘဲ၊ ရလည်း မရဘဲ အချို့က အညောက်ထွက်ဆဲ၊ အချို့က အရွက်ဝေဆဲ၊ အချို့က သီးပွင့်ဆဲ ဥယျာဉ်ထဲ၌ သစ်ပင်များပမာ ကြီးပြင်းရှင်သန် နေကြ သည်ကသာ အရင်းခံကိစ္စ ဖြစ်လေရာ (ကျွန်မကို အကောင်းဘက်သို့ မျှော်လင့်ခြင်း ကြီးသူလို့ ဆိုချင်ဆိုပါစေ။) ကျွန်မ၏ စာသည် ဘယ် သစ်တစ်ပင်တွက်ဖြစ်စေ နှင်းရည်တစ်ပေါက် အနေဖြင့် အေးမြစေ သည်ဆိုလျှင် လိုသည်ထက်ပို၍ ရခြင်းလို့ ထင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ငယ်စဉ်က ရေးသည့် စာကို စုံမက်စွာ ဖြစ်စေ၊ ပြုံးရယ်၍ ဖြစ်စေ၊ သည်းခံကာ ဖြစ်စေ အလျဉ်းသင့်သလို ဖတ်ကြပါလိမ့်မည်။ ကိစ္စ မရှိပါ။

ပြီးတော့ ကျွန်မသည် စာရေးနေသည့် ထိုကာလ အတွင်းမှ ရိုးဖြောင့်သော၊ ဟန်မဆောင်သော၊ မကြွားဝါသော၊ စေတနာဖြူ သော နှလုံးထားမြဲ ဖြစ်သည်ကို ဝန်ခံနိုင်လေရာ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ ရှက်ကြောက်ဖွယ် မရှိသည်ကို စဉ်းစားမိပါသည်။ (ထိုနှလုံး မျိုး ထားသည်ကို ကျွန်မ ဂုဏ်မောက်၍ မပြောပါ။ ကျွန်မတို့သည် ထိုနှလုံးဖြင့် မွေးလာခဲ့ကြသည်လို့ ယုံကြည်ပါသည်။ ဂျာမန် ကဗျာ ဆရာ ဘားတော့ဘရက် ပြောသလို မာန်နတ်၏ မျက်နှာဖုံး ရုပ်ပုံကို ကြည့်လျှင် ယုတ်မာဖို့ရာ ဘယ်လောက် တပင်တပန်း လုပ်ရသည်။ လုံ့လထုတ်ရသည်ကို သိနိုင်ပေသည်။)

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် မရှက်ကြောက် မတွန့်ဆုတ်တော့ဘဲ ၁၅ နှစ်နှင့် အနှစ် ၂၀ အချိန်တွင်းက ရေးခဲ့သည့် ကျွန်မ၏ ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်ကို တစိုးတစိမျှ မပြင်ဆင် မဖြည့်စွက် မဖြတ်တောက်ဘဲ ရိုက်နှိပ်စေခဲ့ပါသည်။

ကြည်အေး
၇-၁၂-၆၄

မောလိုက်တာ။

တင်မေသည် အသက်ကိုတောင်မှ မျဉ်းပြီး ရှူရလေသည်။ လေကို ၀၀များ ပင့်သွင်းပြီး ထုတ်လိုက်ရလျှင် အသက်ပါ ပါသွားမလား အောက် မေ့ရ၏။ ရင်ထဲက ကျပ်လှပါကလား။ အထူးသဖြင့် ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်က အောင့်လှသည်။ ရင်ထဲက အဆိုအကျပ်သည် လည်ပင်း ရောက်အောင် တက်လာပြီး တင်မေသည် နာကျင်ရှုံ့မဲ့၍ ချောင်းဆိုးချလိုက်ရလေသည်။

တံတွေးကို ဝေးဝေးရောက်အောင် ထွေးပစ်လိုက်သည့်အခါ အနီ ရောင်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပါးစပ်ထဲတွင် ငန်ငြိချိုမြပြီး အော့ချင်လာလေသည်။ မိုးစိုသည့် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် နှုတ်ခမ်းကို သုတ်လိုက်ရာ သွေးတွေ စွန်းပေ လာသည်ကို မြင်ရ၏။ တင်မေသည် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသော်လည်း ပြုံးလိုက်ကာ လက်ကိုင်ပဝါတွင် မိုးရေနှင့် သွေး ရောပြီး ပြန့်ပြန့်လာသည် ကို ငေးနေမိလေသည်။

ချောင်းဆိုးသွေးပါ။

“တယ် အခေါ်ယဉ်တဲ့ ရောဂါပဲ။ ဟင်...နာမည်ကိုက အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောပြနေတယ်”

တင်မေသည် သဘောကျစွာပင် ရယ်လိုက်မိချေသေးသည်။ တင်မေ နှင့် ဤရောဂါမှာ အတော်ပင် အကျွမ်းဝင်နေပြီ ဖြစ်၍ ရိုးနေကာ ကြောက်ရ မှန်းပင် မသိတော့ချေ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း မလွတ်နိုင်တော့သည့် အတူတူမို့ မကြောက်တော့ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ တင်မေသည် ဤရောဂါမှ ဘယ်နည်း နှင့်မှ အထမမြောက်နိုင်တော့ပြီ ဆိုတာကို သိရလေပြီ။

ဆရာဝန်ပြောစကားမှာ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည်။ တင်မေ ကိုယ်ထဲက အဆုတ်မှာ အဆုတ် မဟုတ်တော့ဘဲ ပိုးအိမ်ဖြစ်နေပြီ ဆိုပါကလား။ တင်မေသည် ထိုစကားကို ခိုးနားထောင်၍ ကြားရပြီးကတည်း က အသည်းတွေ နှလုံးတွေ ကြားထဲက အဆုတ်မဟုတ်တော့သော ညှိပုပ်ပုပ် အခဲကြီးကို မြင် မြင် နေမိလေသည်။

တင်မေ ရှေ့မှာမူ ဆရာဝန်သည် မျက်နှာကို အရွှင်ဆုံးထားကာ “ဘာမှ မကြောက်နဲ့၊ ပျောက်အောင် ကုပေးမယ်” ဟု တတွတ်တွတ် ပြော လျက်ရှိလေသည်။

တင်မေသည် ဆေးထိုး မခံတော့ချေ။ ဘာ အကျိုးထူးတော့မလဲ၊ အမြန်ဆုံး သေဆုံးသွားခြင်းသာ အမြန်ဆုံး ရောဂါပျောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဘာကြောင့် ကတ်သီးကတ်သတ် အသက် ခဏ ရှင်တော့မလဲ။ ပြီးတော့ ရောဂါဆိုးကြီးနှင့် လူမမာအတွက် တစ်အိမ်လုံး လည်း စိတ်ညစ်ကြောက်လန့် နေကြရသည်။ ချောင်းဆိုးသွေးပါသည် ကူးလည်း ကူးစက်တတ်သေးသည်ဆို...။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဆရာဝန် အားနာ၍ အလျှော့ပေးရသေး ၏။ တွေ့ဖူးသမျှထဲမှာဆိုလျှင် တင်မေဆရာဝန်သည် ပိုက်ဆံကို မတွက်ဆုံး၊ စိတ်ကောင်း အရှိဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ထင်လေသည်။ ညကြီးမင်းကြီးမှာပေမည့် မြွေပွေးပေါလှသည့် မြရာကုန်း လယ်ကွင်းတွေကိုဖြတ်ကာ တင်မေဆီ လာလေသည်။ တင်မေ မသိဘူးမှတ်၍ ဆရာဝန်က ညာပြောသမျှကို တင်မေ က ယုံချင်ယောင် ပြန်ပြီးဆောင်ရသည်။ ဆေးထိုး ခံရသည်။

“အားမငယ်နဲ့နော် သမီး” ဟု ဆိုတတ်သည်။

တင်မေမှာတော့ ဘယ်လို စကားမျိုးကိုပဲ ကြားရ ကြားရ၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိတာထက် ဘယ်သူက ပိုသိဦးမှာလဲ။ မှန်ကိုကြည့်လိုက်လျှင် နက်ရာကညို၊ ညိုရာက မီးခိုးသွေး ပေါက်နေသည့် ဆံပင်ခြောက်များ၊ အသားအဝါနှင့် နှုတ်ခမ်းအပြာ၊ မျက်လုံးကြည်လောင်လောင်။ အသက်ဆိုသည့် မီးတောက်ကလေးသည် တင်မေကိုယ်ထဲတွင် ဖျော့တော့ အားနည်းလှစွာ ငြိမ်းလှ ငြိမ်းလှနှင့် တောက်နေသည်ဆိုတာကို သိရပေမည်။

ချောင်းဆိုးသွေးပါနှင့်ပင် မောင်လေး အပု ဆုံးဖို့ ဆယ်ရက်လောက် အလိုမှာ မြင်ရသည့် ရုပ်နှင့် အင်မတန်တူသည်။

ထို့ကြောင့် ဘယ်စကားမျိုးကို ကြားရ ကြားရ၊ တင်မေ စိတ်ထဲ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါ။ ဘဝ၏ နောက်ဆုံး နေ့ကိုသာ တွေးနေမိသည်။ ထင်မြင်ထား သလောက် မနီးသည့်အတွက် စိတ်တောင် မရှည်နိုင်တော့။ လှိုင်းအောက် ရောက်သွားပြီကင်ကာ ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်ဆောင့်ဖို့ကို မြင်နေသော် လည်း နောက်ဆုံး ဂယက်တစ်ပွေ့မှာ လှိုင်းထိပ် ပြန်တက်ရခြင်းကို ဒေါသ ဖြစ်နေလေသည်။ လှိုင်းထိပ် တက်ရခြင်းမှာလည်း အကောင်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက် သည့်ထက် နှစ်ဆ ဟိုက်သွားသည့် လှိုင်းချောက်ထဲကို တလိမ့် ခေါက်ကွေး ဆင်းဖို့ပဲ မဟုတ်လား။ ပန်းလှပါပြီကွယ်....။

တင်မေသည် ရင်ထဲမှာ တစ်၊ နှာခေါင်းထဲမှာ မွန်းပြီး၊ ပါးစပ်ထဲမှာ သွေးနှင့် ချွေးတွေ ပြည့်ကာ ဝေဒနာကြောင့် ရူးသွားမလား အောက်မေ့ရသည့် အခါမျိုးကို လိုသည်ထက် ပို၍ တွေ့နေရသည်ဟု ယုံကြည်၏။ အကြမ်းဆုံး ကနေပြီး တဖြည်းဖြည်း မျှဉ်းကာ ရောဂါပျော့သွား ပြန်သည့်အခါမှာ ဒေါသ ဖြစ်ရလေသည်။ ခံရလွန်း၍ သေမင်းကိုတောင်မှ “ကယ်တင်ရှင်” ဟုပင် အယူသီးမိတော့ မလိုလို။ ထိုအခါမျိုးဆိုလျှင် တင်မေသည် အိပ်ရာက မထနိုင်သေးသမျှ အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေပြီး ထနိုင်သည့်အခါဆိုလျှင် အိမ်၏ ခေါင်းပြုရာ ကိုက်နှစ်ရာကျော် ကွာသည့် မြရာကုန်းချောင်းကို လာခဲ့ မြဲ ဖြစ်လေသည်။

ယခုလည်း ကြည့်လေ... .. တင်မေ ရှေ့မှာ မြရာကုန်းချောင်း။ ခါတိုင်းတော့ မရေမရာနှင့် လာပြီး ရေပြင်ကို ကြည့်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်မြဲ ဖြစ်ရလေသည်။ ယခုအခါမူ တထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

ယခုအိမ်မှ သည်နေရာ ရောက်အောင်ပင် မနည်း တွားပြီး လာခဲ့ရလေသည်။ မနေ့ကဆိုလျှင် ခြံထဲ လမ်းလျှောက်နိုင်ရုံ ရှိသေးသည်။ မနေ့က၏ အရှေ့က ရက်များမှာတော့ တင်မေသည် မည်းမှောင်ချိုင့်ဝှမ်းသည့် လှိုင်းချောက်ကြီးထဲကို ရိပ်ခနဲ လျှောခနဲ ကျ ကျ ကျနေသည့် နေ့များ ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော်လည်း ကြုံဖူးနေပြီဖြစ်၍ ဒါဟာ အဆုံးစွန်သော ချောက်မဟုတ်သေးပါဘူးဟု အိပ်ရာပေါ် လူးလိုမ့်နေသည့်ကြားကပင် သတိတရရ ဖြစ်နေပေသေးသည်။

ခါတိုင်းလို အံ့ကြိတ်ပြီး မတွေးဘဲ ခေါင်းအေးအေးထား၍ တွေးကာ မြရာကုန်း ရေနက်သို့ လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ကလူတွေ လစ်စဉ်မှာ ထွက်ခဲ့ရသည်။ မိုးတွေကလည်း ဖွဲလို့ပါကော။ လေ၏ အအေးက စူးရှလှသည်။ ဆွယ်တာနှစ်ထပ်၊ ကုတ်အင်္ကျီအပေါ်က ဝတ်ထားလျက်ကတောင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေသေးသည်။ မိုးဖွားတွေထဲ တိုးလာပြန်တော့ အသားတွေ ကျဉ်ပြီး ထုံနေကာ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းပင် မပြောတတ်တော့ပါပြီ။ တောက်သာ ခေါက်မိတော့သည်။ မိုးရေကြောင့် ထဘီက စိုထိုင်းထိုင်းနှင့် အောက်တစ်ပိုင်း ရွဲနေ၏။ ခေါင်းကို မိုးထိပြီး ဆံပင်တွေ ပူကျွမ်းနေသလိုပင်။ သို့သော်လည်း ဂရုမစိုက်။

မောပန်းစွာပင်၊ သို့သော်လည်း ဖြောင့်ဖြူးစွာပင် မြရာကုန်းချောင်းစပ်က လေပိတ်ကြီးအောက်ကို ရောက်ခဲ့၏။ မိုးစိုသည့် နန်းမြေပေါ် ပစ်ချထိုင်လိုက်ပြီး အမောပြေတော့မှ အဆိုအကျပ်သည် ပါးစပ်ပေါ် တက်ခွင့်ရကာ ချောင်းဆိုးပြီး ထွေးထုတ်ပစ်နိုင်အားတော့သည်။ အအေးနှင့် ချောင်းဆိုးသွေးပါ။ သို့သော်လည်း ဂရုမစိုက်၊ ဂရုမစိုက်။

တင်မေသည် ဂရုမစိုက် ဆိုသည်ထက် ပြင်းထန်သော စကားလုံးကို လိုချင်သေး၏။

ချောင်းဆိုးလိုက်ရင်း၊ သွေးပါလာရင်း၊ ထွေးပစ်လိုက်ရင်းနှင့်ပင် တင်မေသည် မြရာကုန်းချောင်းရေပြင်ကို ငေးကြည့်မိပြန်လေ၏။

ရေပြင်ပေါ်မှာ အမှုန်ဆုံး မိုးဖွားကလေးများသည် စိပ်စိပ်လျှောက်ပြေးနေကြလေသည်။ အနှောင့်အယှက် မရှိသော နွေကာလ၏ ရေပြင်လို မျက်နှာတင်း၍ မနေဘဲ ဝါညစ်ညစ်နှင့် အနည်လည်း ထနေသည်။ နွေအခါဆိုလျှင် ကျောက်ချောပမာ ရေပြင်ပေါ် ထိုင်၍ပင် ရမည်ဟု တင်မေ ထင်ခဲ့ဖူးလေ

သည်။ ယခုတော့ ရေပြင်သည် ပျော့ညံ့လှသည်။ တင်မေသည် ဟို့အောက် နွံတောထဲအထိ နစ်သွားနိုင်သည်။

လေပြင်း ဝှေ့လိုက်ပြီဆိုလျှင် ဇလပ်ကိုင်း ဇလပ်ရွက်များပေါ်မှာ ခိုနေ သည့် မိုးရေပေါက်ကြီးများသည် ဖြန်းခနဲ၊ ရှဲခနဲ ကျလာတတ်သည်။ တင်မေ သည် အငေးပျက်၍သွားကာ သွေးပေသော လက်ကိုင်ပဝါနှင့်ပင် မျက်နှာကို သုတ်ပစ်ရပြန်သည်။

လေသည် ဇလပ်ကိုင်းများကို ကိုင်လှုပ်နိုင်အောင် ကြမ်းလျှင်တော့ ပြောင်တင်းတင်း စိမ်းမြမြ ဇလပ်သီးများသည် တဖုတ်ဖုတ် ကြွေကျလေ သည်။ တချို့က တင်မေကျောဘက် သဲခပ်သိပ်သိပ်နှင့် နုန်းမြေပေါ်ကျကာ တစ်လိမ့် နှစ်လိမ့် လိမ့်သည်။ တချို့ကမူ တင်မေ ခြေရင်းဘက် ရွံ့ပျော့ ချောင်းစပ်ကို ကျကာ တစ်ဝက်နစ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။ တချို့က မြရာကုန်း ချောင်း ရေထဲကျကာ ပေါလောပေါလောနှင့် မျောချင်ရာ မျောသွားကြလေ သည်။

ဇလပ်သီးများ ရေထဲ ကြွေသည်ကို တင်မေ စိတ်ဝင်စားလေသည်။ ဇလပ်ပင်ကြီးသည် ချောင်းဘက်သို့ ကိုင်း၍ အရိပ်သည် ချောင်းလယ်သို့ ကျကာ နေတက်သည်။ ဇလပ်သီးများသည် ချောင်းရေထဲ ကျတာသာ များ သည်။

ဟော....ကြည့်။ တစ်လုံး ကြွေပြန်ပြီ.... ကြွေပုံကို ကြည့်စမ်း။

ရေပြင်သည် လှိုင်းရွရွကြွေကာ ပလုံစီနေသဖြင့် ဇလပ်သီးသည် စွက်ခနဲ သဲ့သဲ့မြည်ကာ ခဏနစ်ပြီး ပြန်ပေါ်လာသည်။ ရေပန်းသေးသေး ကြီးကြီးများ ဖွာ၍ထကာ ပတ်လည်ကို စဉ်ပြီးကျသည်။ ထို့နောက်ကား ဂယက်ကလေးများ လှုပ်ရှားခြင်း။ ထို့နောက်ဆိုလျှင်ကား ပျော့ညံ့သည့် ရေပြင်ပေါ် မိုးဖွားစိပ်စိပ်ကလေးများ လျှောက်ပြေးနေကြပြန်လေ၏။

တင်မေ ရေထဲကျသွားလျှင် ခုလိုပင် အသံမြည်၊ ရေပန်းစဉ်၊ ဂယက်ထ၊ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်ဖြစ်ကာ.... နောက်ဆုံး နစ်ပြီး၍ သုံးလေးရက် ကြာသော်... ခုန ဇလပ်သီးလိုပင် ရေပေါ် ပေါလောပေါကာ မျောလိုရာကို မျောရပေမည်။ တစ်ခုပဲ ကွာမည်။ မိမိက သက်ရှိသတ္တဝါဖြစ်၍ သေခြင်းနှင့် ရှင်ခြင်း ကြားထဲက အလွန်တရာ သေးငယ်လှသည့် အချိန်ကလေးမှာ နောင်တ တရား ဖြစ်ပေါ်ပြီး ကြောက်ရွံ့ရုန်းကန်မှု ရှိချင် ရှိလာမည်။

သည်တစ်ချိန်ကလေးကို မုန်းကာ သတ်သေဖို့ရာကို တင်မေ မာန ကြီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အရင်တုန်းက သည်မြရာကုန်းချောင်းကို လာမိ တိုင်း ထိုအတွေးကို ရောက်ကာ အိမ်ပြန်စမြဲ ဖြစ်ချေသည်။ စင်စစ် ယခုလည်း မုန်းတုန်းပါပဲ။ သို့သော်လည်း သည်အခါတော့ သေဖြစ်ပေတော့မည်။ သေဖြစ်ပါစေဟုလည်း ထပ် ထပ် ဆိုနေမိသည်။

လူတွေ၏ အပြောကိုလည်း ဂရုမစိုက်တော့ပြီ။

တင်မေ သေသွားလျှင် မိဘနှစ်ပါးသည် မောင်လေး သေတုန်းကလို ငိုယိုကြပေမည်။ ခဏကြာတော့ မောင်လေးကို မေ့ပျောက်သွားသလိုပင် တင်မေကို မေ့ပျောက်သွားကြပေမည်။ မေမေကဆိုလျှင် ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း “တင်မေရေ... အမျှ...အမျှ” ဟု ဆိုချင်ဆိုပေမည်။

ကိုကျော်ကဆိုလျှင်တော့ “ကံဆိုးတဲ့ တင်မေ” ဟု ငိုရှိုက်မည် ထင် သည်။ သူ့တစ်သက်လုံးမှာ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ချက် ရချင်လည်းရမည်။ သို့သော်လည်း တင်မေကို နားမလည်ခြင်းဟာ ပိုပြီး ကြီးမားလာမှာ အမှန် ပင်။

ဆရာ အောင်မင်းကတော့ “မိုက်တဲ့ ကလေးမပဲ” ဟု ယူကျုံးမရ ညည်းရှာပေလိမ့်မည်။

မိုက်တယ်ဆိုလျှင် တင်မေ ခံနိုင်၏။ စင်စစ် လိမ္မာခြင်းဆိုတာမှာ သတ္တိမရှိခြင်းလည်း ပါသည် ထင်လေသည်။ သို့သော် ဆရာက တစ်ခါ ပြောသည်မှာ “သတ်သေတယ်ဆိုတာ ပျော့တယ် ညံ့တယ် ဆိုတာကို ပြတာ ပဲ” ဟု ဖြစ်သည်။

အခက်အခဲကို မတွေ့ရုံ၍ သတ်သေခြင်းမှာ ပျော့ညံ့တယ်ဆိုတာ တင်မေ ဝန်ခံပါ၏။ သတ်သေမှုပေါင်းများစွာတွေထဲမှာ တင်မေ ချီးမွမ်းမိတာ လည်း တစ်ခါမှ မရှိခဲ့။ သို့သော် ယခုမူ တင်မေသည် မိမိအတွက် ပြန်လှန် ခံငြင်းချင်သည်။ တင်မေ ဘယ်တုန်းက အခက်အခဲကို ကြောက်ခဲ့ဖူးပါသလဲ။ တခြား လူတွေလို ဗြုန်း ဒိုင်းနှင့် စိတ်မာန်ထကာ တရူးထိုး သေသည့် သဘောမျိုးလည်း မဟုတ်။ တင်မေသည် စိတ်ဆိုးနေတာလည်း မဟုတ်။ ကြောက်ရွံ့စရာလည်း မရှိဘဲ... အေးဆေးစွာ လာခဲ့ပေသည်။ အေးဆေးစွာ တွေးခဲ့ပြီးပြီလေ။

ရက်ပိုင်းလောက်သာ အသက်ရှင်နေဖို့ရှိသည့် တင်မေ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ တင်မေမှာ လူ့ဘဝက ဆောင်ယူသွားစရာ ဘာမှ မရှိ၊ အဖွဲ့ကြီးဖွဲ့တဲ့ တင်မေပါ။

စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါကွယ်...။ သည်မြရာကုန်းချောင်းကို ရောက် အောင် ဘယ်လို လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို...။

တင်မေသည် နွမ်းလျစွာ ဇွတ်တိုးပြီး လာခဲ့သည့် လမ်းကလေးကို လည်ပြန်ကြည့်မိလေသည်။

*

[၂]

၆ နှစ်သမီးအရွယ်အထိတော့ တင်မေသည်ကလေးတို့၏ မသိမတတ်ခြင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကြောင့် ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့သည်ဟု ထင်မြင်လေသည်။

သို့သော်လည်း လွမ်းလောက်စရာ မရှိလှသည်မှာ ထိုအရွယ်အထိ နေခဲ့ ထိုင်ခဲ့ရပုံကို သိပ်မမှတ်မိသောကြောင့်ပေတည်း။

ထိုအရွယ်တုန်းက တင်မေသည် အလွန်တရာမှ ကြောက်တတ်လှ သည့် ကလေးမကလေး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ပုရွက်ဆိတ်ကိုလည်း “ပိုးကောင် ကြီး” ဟု အော်ကာ လူကြီးရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်သည်။ မိုးရာသီမှာဆိုလျှင် လျှပ်စစ်တွေ၊ မိုးကြိုးတွေကို ကြောက်လွန်း၍ အိပ်တောင် မပျော်ပါပြီ။ တင်မေကလေးသည် အရာကြီးများ၊ ပေါက်ဖော်ကြီးများနှင့် မြန်မာ တောသားကြီးများကိုလည်း မော့၍ပင် မကြည့်ရဲချေ။ သည်အထဲ သရဲကို လည်း မမြင်ဖူးဘဲနှင့် ကြောက်နေလိုက်သေးသည်။ တင်မေအဖို့ လောက ကြီး တစ်ခုလုံးသည် ကြောက်စရာကြီး ဖြစ်လေသည်။

ခက်သည်မှာ တင်မေသည် ဖေဖေနှင့် မေမေကိုလည်း ခပ်ကြောက်ကြောက်ပင် ရှိသည်။ ဖေဖေသည် တစ်အိမ်လုံးအပေါ် စိုးစံ၍ အာဏာပြင်းပြသော မင်းပမာပင် ဖြစ်ချေသည်။ သူ့မျက်နှာထားက ခပ်တင်းတင်း၊ သူ့အသံကလည်း အောအော။ ဒေါသကလည်း နည်းနည်း ကြီးတတ်သေးသည်။ မြရာကုန်းတစ်ဝိုက်ရှိ လယ်များကို စီမံခန့်ခွဲကာ အိမ်မှာ နေသည်ဟုလည်း မရှိသဖြင့် ခင်မေ၊ တင်မေ၊ အပု စသော သားသမီးသုံးယောက်နှင့်ခပ်စိမ်းစိမ်း ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဖေဖေသည် အရိအသေ ကြိုက်သဖြင့် သားသမီးများကို အရောမဝင်ချေ။ မေမေကတော့ ကျွန်နှင့်တူသော မယား။ မေမေနှင့်လည်း သားသမီးများသည် ရောရောဝင်ဝင် နေ၍မရ။ မေမေသည် မြရာကုန်းချောင်း တစ်ဖက်ကမ်းက ဆန်စက်မှာချည့် အချိန်ကုန်ရချေသည်။

တင်မေ၏အစ်မ ခင်မေကို ရန်ကုန်ကျောင်းသို့ ဘော်ဒါ ပို့၍ထားကာ၊ မောင်လေး အပုကလည်း အာယားနှင့်နေသော ကလေးအရွယ်ဖြစ်၍ တင်မေသည် ဒေါ်ဒေါ်ကိုသာ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နိုင်လေသည်။ တင်မေဒေါ်ဒေါ်မှာ မေမေညီမ တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်၍ အသက် သုံးဆယ်ရွယ် ရုပ်လှလှ ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်သည် တင်မေကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၍ ခွဲနဲ့သမျှကို အလိုလိုက်သည်။

တင်မေသည် တစ်ခု သတိထားမိလာလေသည်။ ဖေဖေသည် နေ့ခင်းချိန် မေမေ အိမ်မှာ မရှိတုန်း အိမ်ပြန်ပြန် လာတတ်လေသည်။ တင်မေသည် ဖေဖေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ စကားပြောနေကြလျှင် အလိုလို ရွံ့သလိုလိုဖြစ်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ရင်ခွင်ထဲက ဆင်းကာ ခြံတွင်းကို ထွက်လာပြီး မြက်ပင်များကို နုတ်ကစားနေရသည်။ . . .

ရက်များ ဘယ်လောက် ကုန်သွားပါလိမ့်။ တစ်ညမှာ တင်မေသည် အိပ်ပျော်နေခိုက် မေမေက လာနှိုးသည်။ မီး မမှိန်တမှိန်မှာ မေမေ မျက်နှာပေါ်က မျက်ရည်များကို မြင်ရ၍ ထိတ်လန့်မိလေသည်။ အိမ်ရှေ့မှ ဖေဖေ၏ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကြိမ်းမောင်းသံများကိုကြားရလေသည်။ တင်မေသည် ဖေဖေ စကားများကို ဘယ်တော့မှ နားမလည်ချေ။ လေသံကိုက မီး၏ အခိုးအငွေ့များပါသလို ပူကာ... ပိတုန်း၏ ညည်းသံပမာ တဖိဖိမြည်ကာ စကားလုံး မကွဲပြားဘူး ထင်မိသည်။

တင်မေသည် အိမ်ချင်မူးတူးနှင့် ဟိုဘက်သည်ဘက် လိုမ့်ကာနေပြန်

ရာ မေမေက အတင်းဆွဲထူမှ ထဖြစ်သည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ မောင်လေးကို မေမေပခုံးပေါ် အိပ်ပျော်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အာယားက သေတ္တာနှစ်လုံးနှင့် မေမေနောက်မှာ ရပ်နေ၏။ အာယား၏ အမူအရာမှာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ယောင်ကန်းကာ ငိုနေပုံလည်း ရလေသည်။

“ဟေ့၊ သွားရင် မြန်မြန်သွား”

ဖေဖေ အသံလေး၊ ကျားဟိန်းသလိုပဲ။ တင်မေသည် ထိုစကားသံကို ကြားသော်လည်း ဘယ်သူ့ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောမှန်း မသိပေ။

မေမေက “သွားပါ့မယ်တော်... လင်မယား နှစ်ယောက် ပျော်ပျော် နေခဲ့ကြပါ” ဟု ငိုသံကြီးနှင့် ပြန်ပြောသည်။

တင်မေသည် ဘာမှန်း မသိသော်လည်း မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ငိုဖို့ အသင့်ဖြစ်လာကာ အားကိုးရာ ဒေါ်ဒေါ်ကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့နိုင်၊ ဘယ် သွားနေပါလိမ့်။ ဖေဖေသည် ဗြုန်းခနဲထပြီး ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက် တော့မှ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကုလားထိုင်ပေါ် မြင်ရသည်။ စောစောက ဒေါ်ဒေါ်ရှေ့က ဖေဖေ ထိုင်နေလို့ ကွယ်နေတာပဲ။

‘ဒေါ်ဒေါ်’ သို့သော်လည်း အသံသည် တင်မေ နှုတ်ခမ်းပေါ် မရောက် ခင် ပျောက်ပျက်သွား၏။ ဒါ ဒေါ်ဒေါ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား... ခါတိုင်း ပြုံးချိုပြီး အလိုလိုက်သည့် မျက်နှာမှာ တင်မေ နားမလည်သည့် ကြောက်စရာကြီးတွေ ကို တွေ့ရလေသည်။ နှုတ်ခမ်းက ပြုံးနေတာလား၊ မဲ့နေတာလား မဆိုနိုင်။ ပြုံးတာဆိုလျှင်တော့ ရက်စက်တဲ့ အပြုံး၊ မဲ့တာဆိုရင်တော့ မထိလေးစား အငေါ့။

ဒေါ်ဒေါ်သည် တုန်လှုပ်နေသော တင်မေကို မျက်မှောက်ကုတ်လိုက် သေး၏။

တင်မေသည် ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးကို စွဲ၍ နေလေသည်။ မျက်စိ ထဲ အားလုံးမြင်၍ နေလေသည်။ နုနယ်သည့် ကလေးစိတ်ကလေးမှာ ဒဏ်ရာ ရသလို ဖြစ်နေ၏။ တော်တော် ကြီးသွားသည့်အထိ နေမကောင်းသည့် အခါ များမှာ တစ်စေ့မကျန် အိပ်မက်ပြန်ပြီး မက်တတ်သည်။

ထို့နောက်မူ မေမေနှင့် ကလေးတို့သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်နေသည် ကိုသာ မှတ်မိတော့သည်။ တင်မေ၏ စိတ်ထဲတွင် မရှင်းချေ။ အာယားမှာ လည်း မြန်မာစကားကို ပီပီ မပြောနိုင်သော ကုလားမကြီးဖြစ်၍ တင်မေသည်

စွန့်ကာ မေ့မေ့ အနားကပ်ပြီး မေးမိသည်။

“မေမေနဲ့ ဖေဖေ ဘာဖြစ်လို့လဲ...ဟင်... ဒေါ်ဒေါ်က...”

“ဘာ ဒေါ်ဒေါ်လဲ၊ မယားငယ် ကောင်မ”

မေမေက ဒေါသတကြီးနှင့် တင်မေ့ကို အော်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ချောင်တစ်ချောင်သို့သွားကာ အသံ မထွက်အောင် ငိုရတော့သည်။ ငိုတုန်း တွေးနေသည်မှာ “မယားငယ်” ဆိုတာ မကောင်းတဲ့ဟာတော့ အမှန်ပဲ။ တစ်ခုခုပဲ။ ထူးဆန်းတယ်...။ ထို့ပြင် စကားလုံး အသံကိုက နားကို ထိုးဆွ သည်ဟု ထင်မိလေသည်။ အဓိပ္ပာယ် မသိလျှင် နေပေစေ။

မေမေသည် ဆွေမျိုး မိတ်ဆွေများကို ဇာတ်ရုံခင်း၍ တိုင်တတ်လေ ရာ... တင်မေသည် နားလည်နိုင်သမျှနှင့် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် သည်အခါမျိုးမှာ မေမေသည် မျက်ရည် ကျတတ် သည်။ “မယားငယ်”၊ “လင်ခိုးမ” စသည့် ကြောက်လန့်စရာ စကားလုံးကြီး များကို သုံးတတ်လေသည်။ တင်မေသည် မေမေ့ကို သနားလည်းသနား၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ကာ ဒေါ်ဒေါ်ကို လွမ်းနေရသေး၏။ ဖေဖေ အကြောင်းတော့ မတွေးချင်။

“သင်း ရုပ်ရည်နဲ့ လင်တစ်ယောက် ရနိုင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မလင်ကို လုယူမှ မဟုတ်ပါဘူး” စသည်ဖြင့် မေမေသည် ဒေါ်ဒေါ်ကိုချည်း အပြစ်ဖို့ ကာ ပြောတတ်သည်ကို မှတ်မိနေလေသည်။ ဟိုတုန်းက နားမလည်သော် လည်း စကားလုံးများကို နားထဲမှာ ရနေကာ ကြီးလာတော့ ပြန်၍ကြားပြီး အဓိပ္ပာယ် သိရသည်။

နောက်ဆုံးမှာမူ ဖေဖေ လာခေါ်၍ သားအမိတစ်တွေ အိမ်ပြန်ကြလေ သည်။ တင်မေမှာမူ ပျော်ဖွယ်ရာအကွက် မမြင်တော့ပေ။ ကလေးအရွယ် ကလေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် စိတ်ညစ်နေတတ်လေသည်။ မေမေနှင့် ဖေဖေ သည် အမြဲတမ်း ရန်ဖြစ်ကာနေသည်။ ဒေါ်ဒေါ်မျက်နှာမှာ အပြုံးအချိုကို ရှာ၍ မတွေ့ပါပြီ။ တင်မေသည် ဘယ်သူနှင့်နေရမှန်းမသိဘဲ ခြံထဲဆင်းကာ သစ်ပင်များကို အဖော်လုပ်ရလေသည်။

ခင်မေသည် ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်လာကာ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်လေသည်။ ခင်မေမှာ ၁၃ နှစ်ခန့် သိတတ်သည့် အရွယ် ဖြစ်၍ မေမေ သံယောင်လိုက်ကာနေလေရာ တစ်အိမ်လုံးသည် စောင်းမြောင်းသည့် စကား၊

ငေါ့လိုက်သည့် စကား၊ မနာ နာအောင် ပြောသည့် စကားများနှင့် လွတ်သည့် နေရာဟု မရှိတော့ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ တင်မေ၏ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းက တော့ ခြံထဲဆင်း၍ ပန်းပင်နုတ်။

တင်မေ့ အဖို့ရာ ဒေါ်ဒေါ်ကို မုန်းဖို့ မဖြစ်။ တင်မေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်မှာ အရင်ကလို ခင်ခင်မင်မင် နေ၍ မရတော့သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အန္တရာယ် မပြုကြချေ။ သို့သော် တစ်တိ တစ်တိနှင့် နာစရာ ကလေးများသည် စု၍ လာလေသည်။

ဥပမာ...

ခင်မေနှင့် ဒေါ်ဒေါ်သည် မနက်ပိုင်းမှာ စကားများကြသည်ဆိုပါ တော့။ နေ့လယ်ကျတော့ ထိုအကြောင်းကို တင်မေ မေ့သွား၏။ သို့သော် ညနေ ဖေဖေ ပြန်လာကာ ဒေါ်ဒေါ်နှင့် စကား တစ်လုံး နှစ်လုံး ပြောပြီး ခင်မေ အရိုက်ခံရသည်။ ဖေဖေသည် အပြစ်ကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာသည့် နေရာမှာတော့ အတော် စွမ်းလေသည်။

မေမေနှင့်ဆိုလျှင်လည်းသည်လိုပင်။ ဒေါ်ဒေါ်မှာ ငွေသုံးစရာမရှိလျှင် ဒေါ်ဒေါ်နှင့် မေမေသည် စကား မများဘဲနေ၍ မရတော့ချေ။ စကားများပြီး ဒေါ်ဒေါ်က စိတ်ကောက်ပစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဖေဖေက ဈေးဖိုးငွေ ပေးကာ ချောရလေသည်။

တင်မေသည် ခင်မေတို့ ကျောင်းပြန်ဖွင့်သော် ရန်ကုန်လိုက်သွားပြီး ကျောင်းနေရသည်။ ကျောင်းပိတ်၍ ပြန်လာသော် ဒေါ်ဒေါ်ကို သမီးကလေး ပိုက်လျက် တွေ့ရသည်။ တင်မေ့စိတ်ထဲ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် ခံစားရမှုမှာ မပြောပြတတ်အောင် ရှက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဒေါ်ဒေါ် သမီးကလေးမှာ ပူလှသည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ တအား အော်ငိုကာ နေလေသည်။ မေမေနှင့် ဖေဖေကား အိမ်ရှေ့မှာ ရန်ဖြစ်ကာ နေ၏။ တင်မေမှာ အိပ်၍ မရတိုင်း ဒေါသထွက်ကာ ဗြုန်းခနဲ ထပြီး ဒေါ်ဒေါ်ကလေးကို ကျောက်တံနှင့် နာနာ ထိုးလိုက်မိလေရာ ဒေါ်ဒေါ်၏ အော်တိုင်သံ၊ ဖေဖေ ပြေးလာသံများ၏ နောက်ဆုံးဝယ် တင်မေ့ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကြိမ်လုံးသည် အနံ့အပြား ကျရောက် လေတော့သည်။ တင်မေလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကို မုန်း၍ရသွားလေတော့သတည်း။

*

ရန်ကုန်ကျောင်းတွင် တင်မေအား သွားအပ်သည့်နေ့ကို မှတ်မိနေသေး၏။
 ခင်မေ၊ တင်မေနှင့် မေမေ အားလုံး သုံးယောက် သွားကြသည်။
 ခင်မေမှာ နေခဲ့ပြီးသော ကျောင်းဖြစ်၍ ရောက်ရောက်ချင်းပင် သူငယ်ချင်းများ
 နှင့် ပါ၍သွားလေတော့သည်။ တင်မေမှာ မေမေနားကို တဖြည်းဖြည်း ကပ်
 သွားရင်း အနားပါးနီးက လူသူ အသံဗလံကို ငေးမော၍ နေလေသည်။
 မုန့်စားလွတ်ချိန်ဖြစ်၍ ကျောင်းသူကလေးများသည် အော်ချင်သလောက်
 အော်ကာ ခုန်ချင်သလောက် ခုန်ပေါက်ကစား နေကြလေသည်။ သူတို့ ဝတ်
 ထားသည့် ဂါဝန်ပြာကလေးများကား ရိုးရိုးနှင့် ဆင်တူမို့လားမသိ၊ ကြည့်၍
 ကောင်းလှသည်ဟု တွေးနေမိလေသည်။ အင်္ဂလိပ်မကလေးများ၊ တရုတ်မ
 ကလေးများနှင့် ကုလားမကလေးများကို ကောင်းကောင်း မမြင်ဖူးသဖြင့်
 တတန်းတန်း လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

တင်မေသည် ပျော်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာလေသည်။ ငယ်ငယ်ကလေး
 ကတည်းက နေချင်ခဲ့သည့် ကျောင်း။ မိခင်မေ အင်မတန် ကြွားတဲ့ ကျောင်း

လေ။ တင်မေမှာ ဂါဝန်ပြာလည်း ဝတ်ချင်၏။ ရောင်စုံ အရပ်ကလေးများနှင့် အေဘီစီ စာအုပ်ကိုလည်း ဖတ်ချင်၏။ ခင်မေထံက တစ်ဆင့် ကြားဖူးရသော မွေးနေ့လက်ဆောင်၊ ခရစ်စမတ် လက်ဆောင်များကိုလည်း လိုချင်၏။ တင်မေသည် ခင်မေ သီချင်းလုပ်၍ ဆိုနေတတ်သော အင်္ဂလိပ် ဘုရားရှိခိုး စာများကိုပင် ရ၍နေလေသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး၏ ရုံးခန်းသို့ရောက်သွားသော် တင်မေသည် ရုပ်လက်တိုအဖြူ၊ ဘောင်းဘီတို နက်ပြာနှင့် ဆရာ တစ်ယောက်ကို မြင်ကာ ချက်ချင်းပင် ကလေးတို့၏ ခင်မင်စိတ် ပေါက်၍လာလေသည်။ သူ့ကိုသာ ကြည့်၍နေမိရာ သူက သဘောကျသလို ပြုံး၍ပြလိုက်ရာ တင်မေလည်း အလိုလို ပြုံးမိလျက်သား ရှိလေသည်။ စင်စစ် တင်မေသည် သူစိမ်းများကို အင်မတန် ကြောက်တတ်သည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးနှင့် မေမေကား တင်မေတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်အတွက် စကားပြောဆို နေကြလေရာ တင်မေလည်း မေးခွန်း တစ်ခုတလေကို ပြန်ဖြေရသည့်အခါ ရှိသေး၏။ တင်မေသည် ဆရာမကြီး ကို ကြည့်ရင်း အသားပန်းရောင်၊ ဆံပင်အဝါ၊ မျက်လုံးအပြာနှင့် အင်္ဂလိပ်မ ကြီး၏ ပါးစပ်မှ မြန်မာစကားများ ပီပီသသ ထွက်နေသည်ကို အံ့သြ၍နေ လေသည်။

မြန်းခနဲ စောစောက ဆရာကို လှည့်ကြည့်မိပြန်၏။ ဆရာက... ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ တော့၍ ရယ်လိုက်ကာ “ကျောင်းသူ အသစ်လား...ဟင်” ဟု မေးရင်း လျှောက်လာလေ၏။ တင်မေသည် ကလေးတို့၏ ရှက်ပြုံး ကလေးနှင့် စောင့်ကြိုနေလေရာ ဆရာက တင်မေ ဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ချပြီး ဆံပင်ကလေးကို ဆွဲဖွရင်း “နာမည် ဘယ်နှယ် ခေါ်လဲ” ဟု မေးပြန်၏။

တင်မေသည် ဆရာ ရင်ခွင်မှာ နွေးသွားရင်း ရှက်ကာ တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲ၍ နေမိလေသည်။ အိမ်မှာဆိုလျှင် မည်သူနှင့်မျှ ဖက်လဲတကင်း မနေခဲ့ဖူးရာ ထူးဆန်းသလို ထင်ရင်းက ဆရာကို သဘောအကျကြီး ကျ သွားလေတော့သည်။

“သူ့ကို ဘော်ဒါ ထားမလို့လေ....” မေမေက ပြောပြ၏။

“အို...ငယ်လှချည့်လား၊ ဖြစ်ပါ့မလား...” ဟု ဆရာက အံ့သြသွားလေ

ရာ မေမေက မျက်နှာပျက်သလိုလို ဖြစ်သွားပြီး “သူ တစ်ယောက်တည်းမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သူ့အစ်မ ရှိနှင့်သားပဲ၊ ရိုစီလေ...မသိဘူးလား... ငါးတန်းက ရိုစီ...” ဟု ပြောသည်။

ရိုစီမှာ ခင်မေ၏ ကျောင်းနာမည် ဖြစ်လေ၏။

တင်မေမှာ ဆရာကိုသာ ငေး၍နေလေရာ သူက တစ်ခါ ပြုံးပြပြီး...

“နာမည် မပေးရသေးဘူးနော်၊ သူက ရိုစီထက် ချစ်စရာ ပိုကောင်း တယ်။ ကလေးမကလေးက ပန်းဖျော့ အသွေးနုနုကလေးမို့ “ချယ်ရီ”လို့ နာမည် ပေးရအောင်”

တင်မေသည် အင်္ဂလိပ် နာမည်များနှင့် နီးစပ်ဖူးသည် မဟုတ်၍ အဓိပ္ပာယ် နားမလည်သော်လည်း ဆရာကို သဘောကျပြီးသားမို့ နာမည်ကို အတော် ကြိုက်၍သွားလေသည်။

ဆရာနှင့် တင်မေသည် နောက်ထပ် အမေးအဖြေများ လုပ်နေကြ သေးသည်ကို မသဲမကွဲ မှတ်မိသေး၏။ ဆရာမကြီးနှင့် မေမေက စီစဉ်စရာ ရှိသည်များကို ဆွေးနွေးနေကြသည်။

မေမေက တောနေသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း အယဉ်အကျေးတော့ကို တယ် ဂရုမစိုက်ဘဲ... “ဒီကျောင်းက ယောက်ျားဆရာလည်း ရှိသကဲ့သို့နော်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

တင်မေသည် မိမိကိုယ်ကို ပွေ့ထားသည့် ဆရာလက်မောင်းများ ရုတ်တရက် တောင့်တင်းသွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်လေသည်။ ဆရာ မျက်နှာကလည်း တစ်မျိုးလိုလိုပင်။ သို့သော်လည်း သည့်ထက် ပို၍တော့ အဓိပ္ပာယ် မရှာတတ်။

“ဪ... သူက ပုံဆွဲဆရာလေ၊ ဆရာမထဲကဆိုရင် ပုံဆွဲနိုင်သူ ရှားတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သူက ကျောင်းမှာလည်း မနေပါဘူး...။ ဟေ့... ဆရာကိုအောင်မင်း၊ ကိုယ့်မှာ မိန်းမ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက် ပါဦး”

ဆရာမကြီး၏ ပြက်လုံးမှာ မေမေရော၊ ဆရာရော ရယ်ကြသည်။ တင်မေကမူ ဆရာအကြောင်း သိသွားရ၍ ကျေနပ်၏။ ကျောင်းမှာနေရင် ပိုကောင်းမှာနော်ဟုပင် တွေးနေမိသေးသည်။ တင်မေသည် ကျောင်းကို မကြောက်တော့ချေ။